

νιαστικιάς του, γιατί πολλές φορές είχε πάει μ' αυτή σ' αὐτὸν γιὰ νὰ προσευχηθῶν.

Σταμάτησε μπροστὰ στὸ σωροῦλι ἀπὸ τὸ νιοσκαμένο χῶμα, μὰ λιποψύχησε, τοῦπεσε ἀπὸ τὰ χέρια ἡ ἀξίνα κι' ἔπεσε κι' ὁ ἴδιος γονατιστὸς πάνω στὴ γῆ.

Ἐκλαίγε, ἔκλαίγε μ' ὅσα δάκρυα εἶχε· ἔπειτα ἔσκυψε στὸ νιόσκαφο χῶμα, ὡς πού τὰ χεῖλιά του ἀγγίζαν τὴ γῆ καὶ κάλεσε τὴν ὁμορφονιά μὲ τ' ὄνομά της.

Στὴν ἀρχὴ τὴν καλοῦσε σιγά, σιγά, ὑπερὰ τ' ὄνομα ἐκεῖνο τ' ἄρρεσε νὰ τὸ λέῃ, τοῦ φάνηκε πὼς μπόραγε νὰ ζυγνήσῃ τὴν πεθαμένη, πὼς θὰ τὸν ἀκούγε καὶ θὰ σηκώνονταν καὶ τὸλεγε δυνατόν ὥρα, τὸ φώναζε πολλές φορές μέσα στὴν ἀγκαλιά της νύχτας. Τὸ φώναζε καὶ τὸ βουνό, τὸ λιβάδι, ὁ κάμπος τοῦ κοιμητηρίου ὁ βαθύς, οἱ ξύλινοι σταυροὶ τ' ἀντιλαλοῦσαν.

— Ἀπάντησέ μου! Ἀπάντησέ μου, φώναζε καὶ παρακαλοῦσε σὰν τρελλός.

Ἄξαφνα μιά φωνὴ φιλή—φιλή βγήκε ἀπὸ τὸ σωροῦλι μέσα κι' ἀκούσε νὰ μοι ρονορίζουν τ' ὄνομά του.

— Εἰς! ἀλήθεια πεθαμένη; Γιατί νὰ πεθάνῃς; Ζωντανὴ ἔπρεπε νὰ με περιμένῃς. Ἐγὼ ὑπόμεινα τὸ χωρισμό γιὰ νὰ γυρίσω μιά μέρι νὰ μοὺ δώσῃς τὴν ἀγάπης τὸ φιλή. Τὸ θέλω! δὲς μου τὸ τὸ φιλή τὴν ἀγάπης σου!...

Στὴ σιγαλιά της νύχτας, στὸ χλωμό τοῦ φεγγαριοῦ φῶς, κι' ἀ-



νάμεσ' ἀπὸ τοὺς ξύλινους σταυροὺς ἀκούστηκε τότες ἡ φιλή, φιλή φωνὴ της νὰ λέῃ:

— Ἐγὼ πέθανα, σὺ ὅμως νὰ με λησμονήσῃς, νὰ παρηγορηθῇς καὶ νὰ ζήσῃς. Τὸ ἐπιθυμῶ καὶ σὲ παρακαλῶ, μὴν ἐπιμένεις, τὴν ἀγάπης τὸ φιλή δὲν μπορῶ πιά νὰ σοὺ τὸ δώσω. Στὰ δικὰ σου χεῖλιά, ποὺ ἀνθούς εὐωδιάζουν, εἶν' ἡ δροσιά τῆς ζωῆς, ἐνῶ τὸ στόμα τὸ δικό μου νυρίζει χῶμα καὶ τὰ σκουλιὰ τὸ φιλοῦν.

Μιά ἄλλη θὰ σοὺ τὸ δώσῃ τὸ φιλή τῆς ἀγάπης, καλέ μου...

... Φορῶ πάντα στὸ δάχτυλό μου, καλέ μου, τὸ δαχτυλίδάκι ποὺ μοὺ χάρισε, μὰ τὸ δάχτυλό μου λυώνει ὁλοένα. Πάρτο καὶ δὲς τὸ σὲ μίαν ἄλλη καὶ πὲς της νὰ παρακαλῇ καὶ γιὰ μένα...

... Ἐχε γειά! Πήγαινε κι' ἀφῆσέ με νὰ λυῶσω στὸ μνήμά μου, μόνο θυμοῦ νὰ παρακαλῇς γιὰ μένα!

Ἐκεῖνος ἀκουσ' ἕνα, ἕνα τὰ λόγια αὐτά, ὅπως τὸ ξερό χῶμα ρουφάει τὴ σταλαμνιτιὰ τῆς ψυχάλας. Ὑστερὰ τοῦρθε σὰν τρέλλα, σὰ μανία. Πῆρε στὰ χέρια τὴν ἀξίνα καὶ σκάφτοντας, σκάφτοντας βρῆκε σὲ λίγο τὴν κάσση καὶ τὴν ἐσκέπασε.

Οἱ ὠχρὲς τοῦ φεγγαριοῦ ἀτίδες χυδὴν καλὸβουν ἐς κι' ἀπαλὲς νὰ χαϊδέψουν τὸ χλωμό τῆς πρόσωπο μὲ τὰ μισολυωμένα χεῖλιά. Στὸ ἀρρωστημένο κι' ὠρὸ φεγγαρίσιο φῶς ἔλαμψε κι' ἄστραψε στὰ χέρια τῆς πεθαμένης καὶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνα.

Ἐκεῖνος ἔμπηξε μιά φωνή:

— Θέλω νὰ σε φιλήσω! Θέλω νὰ σε φιλήσω! κι' ἔπεσε μέσ' τὸ μνήμα φιλώντάς την...

Δὲν ξαναβγήκε ἀπὸ κεῖ.

Καὶ τὸ ἀηδὸν πῆγε καὶ κάθησε στὸ κοντινότερο δέντρο, στὸ κλαδί ποὺ περισσότερο βλέπονταν, κι' ἀφ' οὗ ἔβγαλε μιά φωνὴ βασταχτή, φιλή, τρεμουλιαστή, ἀρχίνῃς ἕνα κελάιδημα, ποὺ ποτὲ δὲν ἀκούστηκε πιὸ λυπητερό, πιὸ παραπονετικὸ, πιὸ ἀπαρηγόρητο...

ΠΑΥΛΟΣ Ν...

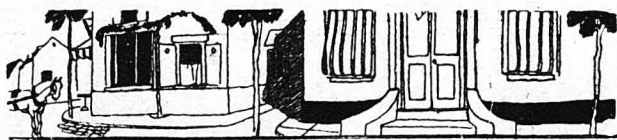
ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Ἡ πόλις Χαλκὶς ὀνομάσθη ἔτσι ἀπὸ τὰ πέριξ τῆς πολυπληθὴ χαλκουργεῖα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὅπουθεν ἐξωρύσσεται ἀφθονὸς χαλκός. Λόγω τούτου εἶχε καταστῇ ἡ Χαλκὶς τὸ κέντρον τῆς μεγάλης Βιομηχανίας. Τόσον μεγάλῃ, ὥστε ὁ Μέγας Ἀλ ξανδρός ἔστειλεν ἐπὶ τόπου πρὸς ἐπιστάσιαν τὸν Κράτητα.

Εἰς τὸν δῆμον Πάλλης τῆς Κεφαλληνίας, κοντὰ στὸ χωρίον Χιτ, βροιά, μῆμισμα ὡρὶμα ρυά ἀπο το Ληξυῖον καὶ στὴν περὶοχὴ Ὁξὺ ὑπάρχει ἕνας τεραστὶος ὀγκόλιθος, σὰν βράχος μεγάλος, ὅστις κινεῖται διαρκῶς μόνος του ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά!...

Ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν πρῶτοι οἱ Φοῖνικες ἐπεδίδησαν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν μετάλλων, τὶ ὅποια ἐξήγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος κυρίως, τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας καὶ τὰ μετέφεραν εἰς τὴν Τύρον.

Η ΜΑΖΩΧΤΡΑ



ΙΣΤΟΡ-ΕΣ ΕΝΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ο ΤΡΥΠΟΦΡΑΧΤΗΣ

Γ'.

Πρῶτ'. Ἀνέβρινα ταῖς σκάλες τῆς Καταδιώξεως ἀκούγοντας τὸ θόρυβο ποὺ γινότανε ἀπάνω. Ἐνα Χτάπ! Χτάπ! ρυθμικὸ ἀκούγονταν καὶ κατόπιν κάτι σὰν γουλισμός ευχαριστήσεως.

Μπήκα στὸ γραφεῖο καὶ βρέθηκα πρὸ μιάς σκηνῆς ποὺ μοὺ ἀνακάτωσε τὰ νευρά...

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καταδιώξεως, ἕνας γερόλυκος ἀστυνομικός, μὲ πραγματικὴ ἀξία, ἰδιοφυῖα ἀστυνομικὴ, ἀλλὰ καὶ σκληρὴ καρδιά, εἶχε τοποθετηθεῖ στὴ σειρὰ μερικῶν λωποδύτες—ἀντρες ὡς κεῖ πάνω, μουστακαλῆδες—καὶ τοὺς ἐσκαμπίλιζε. Χτάπ! Χτάπ! Χτάπ!...

Ὅπως προανέφερα τὸ θέαμα αὐτὸ μὲ πείραζε στὰ νευρά. Ἦμουν πάντα ἐναντίον τοῦ ξύλου, ἂν καὶ κατὰ βάθος τὸ θεωρῶ ὡς μοναδικὸν μέσον συνεννοήσεως, τιμωρίας, ὑποταγῆς τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους. Ὅπως δὲ ποτε ἐπενέβην στὴ περιστάσει αὐτῇ. Ἐσθρα τὸν ἀρχηγὸν τῆς Καταδιώξεως πρὸς τὸ διάδρομο καὶ προσεπάθησα νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι, τὸ ξυλοκοπεῖν εἶνε βάρβαρον, μεσαιωνικόν, ἀπάνθρωπον!

Ὁ ἀστυνομικὸς γερόλυκος ἐξαγομύλασε, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔχει πολλά, ξανάστειλε τὸ γροῦπ τῶν λωποδυτῶν στὸ κρατητήριον, ἐκάθησε πλάι μου στὸν καναπέ κι' ἀρχισε νὰ μοὺ διηγείται:

— Ἐχεις δίκην ἀσφαλῶς ἔχεις δίκην, τὸ ξύλο εἶνε βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον. Μάθε ὅμως, φίλε μου, συναφῶς καὶ τοῦτο: Τὸν Ἕλληνα λωποδύτη δὲν θὰ τὸν σωφρονίσῃς ποτὲ μ' ἄλλο ὀρόπον. Θέλεις νὰ τὸν τρομοκρατήσῃς, νὰ τὸν φέρῃς σὲ θεογνωσία, νὰ ἐγλυτώσῃς ἀπὸ αὐτόν; Ἀφῆσε κατὰ μέρος ταῖς προοδευτικαῖς θεωρίαις καὶ δέρε τον! Ὁ Ἕλληνα λωποδύτης εἶνε ἀδιόρθωτος, δὲν ἔχει μετάνοιαν... Ὁ πάλαι ποτὲ Τριποφράχτης ὑπέκρινεν ὅτι ὁ σωπευτικὸς τύπος ὅλων αὐτῶν...

— Ὁ Τριποφράχτης; ρώτησα.

— Ναι, ὁ Τριποφράχτης. Ἦταν ἕνας διαρρηχτικὸς ἐπικίνδυνος. Εὐτυχῶς λίγο καιρὸ εἴχαμε ἡνυχάσει ἀπ' αὐτόν. Ἦταν στρατιώτης στὴ Καβάλλα. Ἐταί νόμιμα τοῦλάχιστον, ὅταν ἕνα ἀπόγευμα μοὺ τὸν κοβάλλησαν ἐδῶ τὰ δεγανά μου.

— Βρε! Τριποφράχτη, τοῦ λέω μισογελῶντας, τῶσκάσε μωρέ; Λιποτάχτησε; Καλὰ ποῦρθε λοιπόν. Ἐχουμε μαζί καὶ κάποιον ἀπλοῦ λογαριασμό...

Δὲν γάνει καιρὸ αὐτός, πέφτει στὰ πόδια μου ν' ἀσχίσει τὴ κλάψα:

— Ἀμὸν κύρ μοῖραρχε, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πλερώσῃ, ἀφῆσε με νὰ γυρίσω στὸ σῶμά μου. Ἦρθα νιατ' ἦταν ἀρρωστὴ ἡ μάνα μου καὶ σήμερα θάφηναι, Δὲν μ' ἐκήρυξαν ἀκόμα ἀλιποτάχτη, μὰ θὰ με κηρῶσουν, ἂν με κρατήσῃς, ἀμὰν λυπήσου με!...

Καρμῖα σοβαρὰ πρᾶξι δὲν τὸν ἐβάρυνε. Σκέφθηκα λοιπόν νὰ τὸν ἀφήσω. Ἦμωνα στὴς καλαῖς μου κι' ἔκαμα κάτι ποὺ δὲν τὸ πολυσυνηθίζω νὰ τὸ κάνω. Τοῦ λέω:

— Θὰ φύγῃς σήμερα, ἂν σ' ἀφίσω;

— Ναι, σήμερα, μοὺ λέει,

— Καλὰ, πήγαινε, εἰς! ἐλευθέρως.

Ξαναγονατίζε τότε κάτω, μοὺ φιλεῖ τὰ πόδια, κλαίει ἀπὸ συγκίνηση!

— Πάω κατευθεῖαν στὸ Περαιά, μοὺ λέει.

— Αἰντε στὸ καλὸ... Καὶ τοῦ βάξω κι' ἕνα τάλληρο στὸ χέρι γιὰ χαρτζιλίκι. Φεύγει ὅλο εὐχὲς κι' εὐχαριστίες. —Vite! λέω ἀμέσως ἑνὸς μυστικῶ μὲ πολιτικὰ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας μου, γιὰ παρακολούθησέ τον αὐτὸν νὰ δ' εἰς ποῦ θὰ πᾶ...

Πέρασε μιά ὥρα, δύο. Εἶχα διάφορες ἀσχολίες καὶ λησμονήσα σχεδὸν τὸ Τριποφράχτη. Εἶχε βραδυάσει. Ὁ ἀν' ἔξαφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ νὰ μπρὸς μου ὁ μυστικὸς μου κουβαλῶντας πίσω τὸ Τριποφράχτη.

— Βρε τί τρέχει; ρωτῶ...

Βουβὸς ὁ Τριποφράχτης, σὰ λαθωμένος ποντικός.

— Τί τρέχει; μοὺ λέει ὁ μυστικὸς μου. Νά, τὸν παρακολούθησα αὐτὸν ἐδῶ...

— Καὶ ποῦ πῆγε; Στὸ Περαιά, στὸ βαπόρι;

— Τί λέτε ἐκεῖ καὶ προιστάμενε; Ποιὸν Περαιά, πεῖο βαπόρι; Τρύπασε σὲ μία σπηλιά πίσω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸν ἐπίασα νὰ λιμὰ ἡ ἕνα ἀντικλεῖδι, γιὰ νὰ τὸ χρησιμ. ποιήσῃ ἀπὸψε!...

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοὺ πῶ περισσότερα, φίλε μου. Αὐτοῖς εἶνε οἱ λωποδύτες μας. Ἀδιόρθωτοι... Ἐγὼ λοιπὸν δίκην νὰ χτυπῶ;

— Ναι, ἔχεις, μοὺ φαίνεται πὼς ψιθύρισα τότε, ἐγὼ ὁ προοδευτικὸς, ὁ πεπολιτισμένος, ὁ φιλάνθρωπος!...

ΧΑΡΗΣ

Στο προεχές: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

